

**ת"פ 44812/12/18 - מדינת ישראל נגד רפאל ניניו, משה (מוסיה)
טוקר, אברהם קריספל, גיורא דביר, חיים שלום, דב חדד, רות שם טוב, דניס
מזנשטיין, גיל גבע, מוסא מסארוה, יורם מלבסקי**

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

08 ביולי 2019

ת"פ 44812-12-18 מדינת ישראל נ' ניניו ואח'

לפני	כבוד השופט ירון לוי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	
	1. רפאל ניניו
	2. משה (מוסיה) טוקר
	3. אברהם קריספל
	4. גיורא דביר
	5. חיים שלום
	6. דב חדד
	7. רות שם טוב
	8. דניס מזנשטיין
	9. גיל גבע
	10. מוסא מסארוה
	11. יורם מלבסקי

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד טל פרג'ון

ב"כ נאשם 1 - עו"ד קובי סודרי

הנאשם בעצמו

ב"כ נאשם 2 - עוה"ד תמר פולק ולאח בירק

הנאשם בעצמו

ב"כ נאשם 3 - עו"ד אלון דוידוב

נאשם בעצמו

ב"כ נאשם 4 - עו"ד יפית וולשטיין

אין הופעה לנאשם

ב"כ נאשם 5 - עו"ד בן ציון קבלר

הנאשם בעצמו

ב"כ נאשם 6 - עו"ד יובל בוקר

אין הופעה לנאשם

ב"כ נאשם 7 - עו"ד מוטי הרוש

נאשמת בעצמה

ב"כ נאשם 8 - עו"ד שרון בן-צבי

נאשם בעצמו

ב"כ נאשם 9 - עו"ד שרון קינן

נאשם בעצמו

ב"כ נאשם 10 - עו"ד ניהאד ח'טיב

נאשם בעצמו

ב"כ נאשם 11 - עו"ד יהודה רסלר והנאשם

נאשם בעצמו

החלטה

הבקשה

1. בקשת הנאשם 1, לפי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") - אליה הצטרפו הנאשמים 5 ו-11 - לביטול העבירות של תיווך לשוחד, לפי סעיף 295(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), המיוחסות לנאשמים 1 ו-11, בעילה של הגנה מן הצדק, מהטעם של על אכיפה בררנית.

לדברי ב"כ הנאשם 1, אם תתקבל הטענה, יש בה כדי לבסס טענת חוסר סמכות עניינית של בית המשפט

עמוד 2

המחוזי לדון בכתב האישום, שכן יתר העבירות של מתן שוחד, לפי סעיף 291 לחוק העונשין, מצויות בסמכות בית משפט השלום.

כתב האישום

2. ביום 19.12.18, הוגש נגד הנאשמים - העוסקים בהיבטים שונים של ייבוא מזון או ייעוץ ליבואני מזון - כתב אישום המייחס להם שורה של עבירות מתן שוחד, לפי סעיף 291 לחוק העונשין - לעובדים בשירות המזון הארצי (להלן: "שירות המזון"), המצויות אף בסמכות בית משפט השלום. לנאשמים 1 ו-11, יועצי מזון במקצועם, מייחס כתב האישום, עבירות תיווך לשוחד, שהעונש המירבי הקבוע בצידן הוא 10 שנות מאסר, ובעטיין הוגש כתב האישום לבית משפט זה.

3. המסכת העובדתית המתוארת בכתב האישום מגוללת שורה של מקרי מתן שוחד על ידי הנאשמים לעובדי מחלקת הייבוא ותחנת ההסגר שבשירות המזון, האמונים במסגרת תפקידם על מתן אישורי הייבוא למוצרי מזון הנכנסים למדינת ישראל.

מקרי מתן השוחד המפורטים בכתב האישום כוללים כספים שהועברו במזומן וכן טובות הנאה כגון: חבילות נופש, הלוואות, ומתנות בשווי שנע בין מאות לבין עשרות אלפי שקלים, לפי הפירוט הבא:

א. האישום ראשון מייחס לנאשם 1, רפאל ניניו, יועץ מזון, מתן שוחד **לשבעה** עובדי שירות המזון, שניתן באמצעות סכומי כסף מזומן, הלוואות, טובות הנאה (לרבות: בילויים במסעדות, משקאות חריפים, מוצרי מזון, מעבד מזון מסוג נינג'ה ומטען לטלפון נייד), בסכום כולל העולה על **150,000 ₪**.

בנוסף, מיוחסות לנאשם 1 באישום זה שתי עבירות **תיווך לשוחד**, בכך שכנציגו של עד המדינה תמיר סיטי, יבואן מזון (להלן: "סיטי" או "עד המדינה"), נטל מידי סיטי סך של כ-35,000 ₪, כ-6 בקבוקי ויסקי ואבקת חלבון, על מנת למסרם, למטרת שוחד, **לשלושה** עובדי שירות המזון.

ב. האישום השני מייחס לנאשם 2, משה טוקר, אף הוא יבואן מזון, מתן שוחד **לשישה** עובדי שירות המזון, במזומן ובטובות הנאה, בסכום כולל של למעלה מ-**55,000 ₪**.

ג. האישום השלישי מייחס לנאשם 3, אברהם קריספל, יבואן מוצרי מזון, מתן שוחד **לשני** עובדי שירות המזון.

לפי האישום, אפשר הנאשם 3 לאחד העובדים, להזמין 6 חבילות נופש במחיר מוזל באמצעות כרטיס אשראי שלו. העובד העביר לנאשם 3 את התשלום עבור החבילות, פרט לחבילה אחת שעלותה כ-**2,500 ₪**. שיעור ההנחה לא פורט בכתב האישום. בנוסף, לבקשת העובד, העסיק הנאשם 3 את בתו של העובד במעדניה שבבעלותו.

נוסף על כך, לפי כתב האישום, העביר הנאשם 3 לעובדת אחרת שוחד בדמות חבילת נופש בסך של כ-**2,000 ₪**.

ד. האישום הרביעי מייחס לנאשם 4, גיורא דביר, יבואן מזון, מתן שוחד - בתיווכו של הנאשם 11, יורם

מלבסקי - **לשתי** עובדות שירות המזון, באמצעות כרטיסי מתנה בסך כולל של כ-**3,400 ₪**. עוד מואשם הנאשם 4 בכך שנתן לאחת העובדות שוחד בדמות טובות הנאה (טיפולים, תוספי תזונה ותליון) בשווי של כ-**7,000 ₪**.

ה. האישום החמישי מייחס לנאשם 5, חיים שלום - שכיר בחברת יבוא תוספי תזונה בבעלות אחיו - מתן שוחד, בתיווכו של הנאשם 11, **לשתי** עובדות שירות המזון, באמצעות כרטיסי מתנה בסך כולל של כ-**3,600 ₪**.

ו. האישום השישי מייחס לנאשם 6, דב חדד, יבואן קפה, מתן שוחד לעובדת שירות המזון, בדמות ריהוט גן בשווי **2,830 ₪**, שהועבר לעובדת מידי צד ג', לבקשת הנאשם 6.

ז. האישום השביעי מייחס לנאשמת 7, רות שם טוב - מנהלת חשבונות בחברת יבוא מזון שבבעלות בנה - מתן שוחד **לשתי** עובדות שירות המזון, באמצעות סלסלות מתנה ובהן כרטיסי מתנה טעונים, פיצוחים ומארזי סבון, בשווי אלפי שקלים.

ח. האישום השמיני מייחס לנאשם 8, דניס מזנשטיין, מתן שוחד לעובדת שירות המזון, באמצעות היענות לבקשת העובדת להעסיק את בתה כמנהלת חשבונות בחברה שהייתה בבעלותו החלקית של הנאשם 8, בין החודשים יוני 2011 ועד אוקטובר 2011, וממועד זה ועד ליוני 2014, בחברה שבה שימש מנהל כשכיר.

בתקופה זו השתכרה בתה של עובדת השירות בין 7,000 ל-10,000 ₪ ברוטו לחודש.

ט. האישום התשיעי מייחס לנאשם 9, גיל גבע, יבואן מזון, מתן שוחד **לשלושה** עובדי שירות המזון, בדמות כרטיסי מתנה טעונים, מוצרי מזון וסלסלות שי בסך כולל של אלפי שקלים.

י. האישום העשירי מייחס לנאשם 10, יבואן מזון, העברת סך של **500 ₪** לנאשם 11, על מנת שזה ישתמש בסכום האמור לרכישת משקה אלכוהולי, או שי לחג, לעובדת שירות המזון. בכתב האישום לא צוין שהסכום הועבר בפועל לעובדת שירות המזון.

4. מכתב האישום עולה שבתמורה למתן השוחד, כפי שפורט לעיל, קידמו עובדי שירות המזון את בקשות הנאשמים, ובין היתר: הורו על ביטול דגימות מזון שנקבעו למוצרים שייבאו, שינו הגדרת סיווג מוצרים ממוצר "רגיש" למוצר "רגיל", והורו על שחרור מוצרים שיובאו על ידי הנאשמים ללא צורך במתן ערבות.

טענות הצדדים

5. ב"כ הנאשם 1, עוה"ד קובי סודרי, טען שייחוס עבירת התיווך לשוחד לנאשמים 1 ו-11 נגוע באכיפה בררנית, באופן שמחייב את ביטולה, בעילה של הגנה מן הצדק. זאת, מאחר שמעדותו של עד המדינה - שהפליל בהודעותיו את נאשמים 1 ו-11 במעשי תיווך לשוחד - עולה, לפי הטענה, תשתית ראייתית זהה לגבי מעורב נוסף, מר יהושע כנוש (להלן: "**כנוש**") שהיה מעורב בתיווך לשוחד לעובד משרד הבריאות בשם נמרוד בלימן (להלן: "**נמרוד**"). למרות זאת, נמנעה המאשימה מהעמדת כנוש לדין בגין המעשים שייחס לו

עד המדינה ואף נמנעה מחקירתו בעניין זה.

לחילופין, עתר ב"כ הנאשם לביטול סעיפי האישום מכוח דוקטרינת הביקורת המנהלית בפלילים.

ב"כ הנאשם 11 הצטרף לבקשת הנאשם 1, ולנימוקיה.

6. ב"כ המאשימה טענו שלא נפל פגם בהחלטה המנהלית שלא להעמיק החקירה ושלא להעמיד לדין את כנוש בעבירת תיווך לשוחד. לפי הטענה, האירוע שהזכיר סיטי בהודעתו הוא אירוע נקודתי, שעל פני הדברים אינו בר השוואה - מבחינת היקף המעשים וחומרתם - למעשים שבגינם הועמדו לדין הנאשמים 1 ו-11.

לחילופין, טענו ב"כ המאשימה, כי אם ימצא בית המשפט פגם בייחוס עבירת התווך לשוחד לנאשמים, הרי שלא מדובר בפגם הגורם לפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, באופן שמתייחר הצורך לרפא את הפגם באופן כלשהו.

לחילופי חילופין, עתרו ב"כ המאשימה להשהיית ההחלטה בבקשה עד לסיום שמיעת הראיות בתיק.

7. בתשובה לתגובת ב"כ המאשימה טענו - ב"כ הנאשם 1 וב"כ הנאשם 5, עו"ד קבלר שהצטרף לבקשה - כי הקושי לעמוד על דמיון בין המעשים שייחס עד המדינה לכנוש ובין המעשים שיוחסו בכתב האישום לנאשמים 1 ו-11, מקורו במחדל חקירה, המתבטא בהימנעות מחקירת החשדות נגד כנוש ונמרוד. לפי הטענה, אין להשית קושי ראייתי זה, שמקורו במחדל חקירה, לפתחם של הנאשמים. עוד נטען, כי מחדל החקירה מקים ראש נוסף ונפרד של טענת הגנה מן הצדק.

דין והכרעה

8. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, את חומר הראיות שהגישה ההגנה ואת הפסיקה הרלוונטית, הגעתי לכלל מסקנה כי לעת הזו, לא ניתן להסיק שהגשת כתב האישום וניהול ההליך הפלילי נגד הנאשמים, מהווים פגם כה חמור עד כי הוא עומד בסתירה מהותית לעקרונות צדק והגינות משפטית. לפיכך, החלטתי לדחות את טענתם המקדמית של הנאשמים לביטול סעיפי האישום המייחסים לנאשמים 1 ו-11 עבירות תיווך לשוחד, מכוח דוקטרינת ההגנה מן הצדק.

להלן יפורטו טעמי.

מסגרת נורמטיבית

9. הלכה היא, כי "הגנה מן הצדק" תינתן במקרים שבהם לא יהיה ניתן להבטיח לנאשם קיום משפט הוגן, או שקיומו של ההליך הפלילי יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות. בפסק הדין המנחה בעניין בורוביץ, נקבעו 3 מבחנים לבחינת טענה של הגנה מן הצדק: **הראשון**, זיהוי הפגם ובחינת עוצמתו. זיהוי זה יתבצע במנותק משאלת אשמתו או חפותו של הנאשם; **השני**, האיזון בין האינטרסים - האם בקיומו של ההליך הפלילי, חרף הפגמים שזוהו, יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות; **השלישי**, הסעד הראוי - בית המשפט יבחן האם ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטול כתב האישום כולו (ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד נט(6) 227(2005) להלן: "**פרשת בורוביץ**").

עמוד 5

10. אכיפה בררנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון בפני החוק. ואולם לא כל אכיפה חלקית, "סלקטיבית" או מדגמית היא אכיפה פסולה שיסודה בהפליה. בפרשת סלכגי, עמדה כב' השופטת ד' ברק ארז על השלבים שאותם יש לבחון, לצורך הקביעה אם ניצב בית המשפט בפני מקרה של אכיפה בררנית:

"באופן עקרוני, את טענת האכיפה הבררנית יש לבחון תוך התייחסות לשלוש שאלות: השאלה הראשונה היא מהי קבוצת השוויון שעמה נמנה מי שמעלה את טענת האכיפה הבררנית.השאלה השנייה היא - באותם מקרים שבהם אכן הרשויות לא אוכפות או לא אוכפות באותה מידה כלפי כל מי שנמנה עם אותה קבוצת שוויון - כיצד יש לאבחן מצבים של אכיפה בררנית פסולה ממצבים רגילים ולגיטימיים של אכיפה חלקית מטעמים של מגבלת משאבים וסדרי עדיפויות. השאלה השלישית היא מהו הנטל הראייתי המוטל על מי שמעלה טענה של אכיפה בררנית - באופן כללי, ובמשפט פלילי בפרט. יודגש, כי שלוש השאלות שהוצגו הן נפרדות, אך בחינתן צריכה להתקיים בזיקה הדוקה זו לזו. כך למשל, אי-בהירות עובדתית עלולה להקשות על שרטוטן של קבוצות השוויון. כמו כן, גם כאשר ניתן לקבוע שאנשים שונים נמנים על אותה קבוצת שוויון, הבדלים מסוימים בנסיבותיהם יכולים להשפיע על קביעת סדרי עדיפויות באכיפה במסגרת השלב השני של הבדיקה. הכרעה המתקבלת ביחס לאחת מהשאלות עשויה אפוא להשפיע על המשך הדיון" (ע"פ 8551/11 סלכגי נ' מדינת ישראל (12.08.2012), פסקה 14 (להלן: "פרשת סלכגי")).

11. על פי ההשקפה המקובלת, ההכרעה אם אכיפה חלקית היא אכיפה מותרת, או שמא אכיפה בררנית פסולה, תיגזר בדרך כלל מטיב מניעה של התביעה. ככל שיוכח כי כתב האישום יסודו בשרירות או במניעים פסולים של התביעה, יבוטל כתב האישום (פרשת בורוביץ, בעמ' 813). לאחרונה, הובהר בפסיקת בית המשפט העליון כי תחולת הדוקטרינה חולשת גם על מקרים שבהם פעלה התביעה ברשלנות או תוך טעות בשיקול הדעת שלא בכוונת זדון. אך גם בהקשר זה, הוטעם שלא כל טעות בשיקול הדעת תוביל לביטולו של כתב אישום:

" אין זה מן ההכרח כי הפליה בהעמדה לדין תיעשה כתולדה של כוונת מכוון. כפי שנטען בענייננו, לעתים מחדלים ופעולות שביצעו רשויות האכיפה בתום-לב מביאים לכך כי רק חלק מהמעורבים הועמדו לדין, וזאת ללא פשר. גם במצבים אלה יש לחלק במידת האחריות שיש לייחס לרשויות - בין מקרים בהם אי-העמדה לדין נבעה מרשלנותן של הרשויות, לבין מקרים בהם סדרי עדיפויות, שיקולי תקציב, או כוח אדם הם שהביאו לתוצאה המפלה, כמו גם מקרים בהם מאמצייהן הכנים של הרשויות להביא לדין את הגורמים המעורבים לא נשאו פירות [...]

ניתן עקרונית, לראות במחדלי הרשות, או במעשיה הרשלניים משום 'פגם', אשר יש בו כדי לפתוח את שערי המבחן התלת-שלבי שנקבע בהלכת בורוביץ'. ברי כי אין בכך כדי ללמד שיש לייחס משקל ממשי לכל טענה באשר לטעות, או למחדל מצד רשויות האכיפה, אלא לליקוי מהותי שכזה. הנה כי כן לאחר שצלח הנאשם את המשוכה המקדמית להצביע ולהוכיח כי המעשה המינהלי עולה כדי 'פגם' כאמור - בית המשפט יידרש לבחינת הטענה להגנה מן הצדק לגופה - בקביעת עוצמתם של הפגמים, ופגיעתם בתחושת הצדק וההגינות;

בשלב שלאחר מכן יש לאזנם ביחד עם יתר השיקולים, הערכים והאינטרסים המצדיקים את ניהול ההליך הפלילי. בקשר לכך יש לשים אל לב, כפי שנקבע עוד בפרשת בורוביץ', כי יש להעניק משקל בשלב השני גם לעובדה כי הרשות פעלה בתום-לב, ללא מניע פסול, או כוונת זדון. מטבע הדברים, התוצאה תהא שרק מקרים נדירים וחריגים בהם נטענה טענה לאכיפה מפלה שאיננה תוצאה של כוונת זדון יקימו לנאשם הגנה מן הצדק" (רע"פ 1611/16 מדינת ישראל נ' ורדי (31.10.2018), פסקאות 74, 99 (להלן: "פרשת ורדי")).

12. אשר ליחס בין דוקטרינת ההגנה מן הצדק ובין הביקורת המנהלית בפלילים, עולה מפסיקת בית המשפט העליון בפרשת ורדי, שספק אם ראוי להכיר בתחולה של שתי דוקטרינות אלה במקביל, וכי דוקטרינת ההגנה מן הצדק היא המאזנת באופן מיטבי בין האינטרסים שעל הפרק, ובמיוחד שיקולי צדק:

" סבורני כי אין מקום להכיר בתחולה מקבילה של שתי אמות מידה לעריכת ביקורת שיפוטית על מעשה האכיפה וההעמדה לדין הפלילי. עמדתי היא שכאשר מדובר בעילות הנוגעות לפגמים קשים, אשר יש בהם כדי לפגוע פגיעה ממשית בתחושת הצדק, ובוודאי במקרים של אכיפה מפלה דוגמת אלה שבענייננו - תיסוג הביקורת המינהלית בפלילים מפני עקרון ההגנה מן הצדק, כך שניתן יהיה להשיג על פגמים אלה מכוח עקרון ההגנה מן הצדק בלבד, ולא במסגרת הביקורת המינהלית בפלילים... יחד עם זאת אציין, כי אין בדברים אלה כדי לשלול את האפשרות, אשר הוצעה זה מכבר בספרות, לפיה דוקטרינת ההגנה מן הצדק תורחב בעתיד כך שהיא זו ש"תבלע" אל קרבה את אמות מידה הנקוטות בדין המינהלי, ובמסגרת בחינת תחולת עקרון ההגנה מן הצדק בנסיבות, תבחן גם את שאלת סבירות מעשה הרשות (ותיפסל רק אי-סבירות קיצונית), ובתוך כך ינתן משקל לאינטרסים והשיקולים העומדים בליבת הביקורת השיפוטית-מינהלית. למעשה, דומני כי זו הייתה כוונתו המקורית של בית משפט זה בפרשת בורוביץ', בקבעו כי במוקד הביקורת השיפוטית בהליך הפלילי ניצבים שיקולי הצדק, ואילו אמת המידה של סבירות הנהוגה במשפט המינהלי, איננה אבן הבוחן העיקרית" (פרשת ורדי, פסקה 98).

מן הכלל אל הפרט

התשתית הראייתית

13. התשתית הראייתית עליה מבוססות טענות הנאשם 1 אינה שנויה במחלוקת, כפי שיפורט להלן.

בדו"ח תשאול, מיום 13.9.17, מסר עד המדינה סיטי כי: "נמרוד בלימן, עובד משרד הבריאות פוטר או הועזב על ידי ויקטוריה לפני שנתיים בערך כיוון שהוא טיפל מהר מדי ביבואנים עבור מתנות קטנות ובכך פגע בויקטוריה שרצתה לקבל את השוחד מהיבואנים ובכך הסירה אותו מדרכה" (שם, בסעיף 7).

מספר ימים לאחר מכן, בהודעתו במשטרה מיום 17.9.17, תיאר סיטי את מעורבותו של יהושע כנוש בתיווך לשוחד לנמרוד: "היה שוחד באמצעות שוקי לבחור במשרד הבריאות בשם נמרוד ... שוקי יזם את העזרה לנמרוד ממשרד הבריאות כדי לקבל ממנו סיוע לשחרור מכולות, הייתה פעם אחת ששוקי דיבר

איתי על תשלום לפקס שנמרוד רצה, והבאתי לשוקי כמה מאות שקלים לקניית פקס, זה היה לפני 3 שנים" (שם, בעמ' 6, 8).

הודעתו של יהושוע כנוש נגבתה ביום 13.9.17, קודם שנגבתה הודעת סיטי במשטרה, שבה ייחס לכנוש העברת הכסף לנמרוד. בהודעה זו, בתשובה לשאלה אם נתן מתנה בשם יבואן למי מעובדי תחנת ההסגר, השיב כנוש "לא. לא זכור לי" (שם, בשורה 257). כעולה ממזכר רס"ר נתי ביטאו, ביום 14.9.17 נערכה שיחת טלפון עם כנוש, בעניין אחר. המאשימה לא חלקה על כך שלא נעשה ניסיון לחקור את כנוש באשר לחשד, שלמעשה מהווה, לכאורה, עבירה של תיווך לשוחד, שייחס עד המדינה לכנוש. בנוסף, לא חלקה המאשימה על כך שלא נעשה ניסיון לחקור את נמרוד.

יישום מבחני פרשת בורוביץ' בעניינינו

14. לטענת ב"כ הנאשם 1, הימנעות המאשימה מחקירת החשדות שהועלו בהודעתו של סיטי ביחס לכנוש, וממילא הימנעות מהגשת כתב אישום נגד כנוש, עולה כדי פגם המצדיק ביטול כתב האישום מן הטעם של הגנה מן הצדק. על פי הטענה, שייכים הנאשם 1 וכנוש לאותה קבוצת שוויון, באופן שלא ניתן להלום את הבחירה להגיש כתב אישום נגד הנאשם 1 ואף לא לחקור את משנהו, כנוש. מקור החשדות נגד הנאשם 1 וכנוש נובע מאותו מקור - עדות עד המדינה סיטי - שייחס לשניים תיווך לשוחד בינו ובין גורמים ברשות המזון או במשרד הבריאות.

ואולם, סבורני שישנם הבדלים משמעותיים, בין המעשים המיוחסים לנאשמים 1 ו-11, לבין החשדות הנטענים כלפי כנוש, באופן שלא ניתן לומר כי הם משתייכים לאותה קבוצת שוויון.

בהודעתו, ייחס סיטי לכנוש **מקרה אחד** של תיווך לשוחד, **לעובד ציבור אחד**, שסיים זה מכבר את תפקידו במשרד הבריאות, בהיקף של **מאות שקלים**.

לעומת זאת, בעניינו של הנאשם 1, דובר על **ריבוי** של מקרי תיווך לשוחד, **משך מספר שנים**, לשלושה עובדי ציבור שונים, בסך המסתכם, לכל הפחות, ב-**35,000 ₪**. כמו כן, לא ניתן להתעלם מכך שעבירות תיווך השוחד המיוחסות לנאשם 1 מצטרפות ל-7 עבירות שוחד, לשבעה עובדי ציבור ברשות המזון, בהיקף כולל של למעלה מ-150,000 ₪.

עניינו של הנאשם 11, שהעבירות המיוחסות לו פחותות מאלה המיוחסות לנאשם 1, אף הוא חמור בהיקפו מזה שייחס עד המדינה בהודעתו לכנוש. לנאשם 11 מיוחס תיווך בין **שלושה יבואני מזון**, **לשתי עובדות** ברשות למזון, **במספר הזדמנויות רב**, **משך שנים**, בסכום העומד על כ-**7,000 ₪**.

לאור האמור, ספק בעיני אם הנאשמים 1, 11 וכנוש משתייכים לאותה קבוצת שוויון.

15. עם זאת, לא למותר לציין שלא נעלם מעיני כי במסגרת כתב האישום שבפניי הוחלט להעמיד לדין, שני נאשמים, בגין מתן שוחד, במקרה בודד בסך של כ-500 ₪ (נאשם 10) וכ-2,830 ₪ (נאשם 6). עוד לא נעלם מעיני כי עבירת תיווך לשוחד חמורה מעבירת מתן שוחד. לאור האמור, החלטת המאשימה להגיש כתבי האישום נגד נאשמים אלה, תוך הימנעות מחקירה בעניינו של כנוש מעוררת בלשון המעטה, אי-נוחות.

16. לאור האמור, לאחר שבחנתי את התשתית הראייתית המוסכמת, לא מצאתי שהחלטה להעמיד לדין את

הנאשמים 1 ו-11 בעבירות תיווך לשוחד, מבלי לחקור את כנוש בגין המעשים הדומים שייחס לו עד המדינה, חורגת באופן קיצוני ממתחם הסבירות, וכי מדובר בפגם שלאורו המשך קיום ההליך הפלילי מעורר פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות. נימוק ב"כ המאשימה, לפיו ההחלטה לתחום את גבולות החקירה נבעה משיקולים ראייתיים ועניין ציבורי על רקע מצב נתון של חוסר משאבים של רשויות האכיפה והצורך לתעדף ולתחום את החקירה, אינו בלתי סביר, ומתיישב עם התשתית הראייתית הקיימת בשלב זה.

17. ב"כ נאשמים 1 ו-5 טענו כי הקושי הראייתי לביסוס טענתם - לפיה כנוש מצוי בקבוצת השוויון של נאשמים 1 ו-11 - נובע מהימנעות המשטרה מחקירת החשדות ביחס לכנוש ונמרוד. בפרט טענו הסניגורים שחקירת החשדות עשויה הייתה לחשוף פרשיה עובדתית רחבה יותר, באופן שיתכן שהיה בו כדי לתמוך בטענת הנאשמים. ולפיכך, אין לזקוף לחובת הנאשמים מחדל חקירתי זה.

18. בשלב זה, אין בידי לקבל הטענה. אמנם מדובר בטענה שבמבט ראשון שובה את הלב, אלא שבשים לב לחזקת החוקיות, ממנה נהנית הרשות המנהלית, על מנת להוכיח טענת אכיפה בררנית אין די בהעלאת סימני שאלה כלליים (פרשת סלכגי, פסקאות 20-22). ככל שתועלה הטענה בשלב מתקדם יותר של ההליך, ובגיבוי התשתית הראייתית המתאימה, יתכן שיהיה מקום לשוב ולבחון את הטענה.

מסקנות

19. מכל הטעמים שפורטו לעיל, מסקנתי היא שבענייננו אין מדובר באחד מאותם מקרים נדירים ויוצאי דופן, בהם יש בקיומו של ההליך הפלילי משום "פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות" המצדיקים את ביטול האישומים.

20. לאור מסקנתי זו, מתייתר הצורך בדיון בטענת חוסר הסמכות העניינית של בית משפט זה.

סוף דבר

21. לאור כל האמור, בשלב זה, הבקשה נדחית.

ניתן והודע היום ה' תמוז תשע"ט, 08/07/2019 במעמד הנוכחים.

ירון לוי, שופט